

Já na to moc nejsem

František Nedvěď

Jako kluk jsem míval sen
u mě stál kantor s notískem,
a on hned
z matiky máš pět
někdy stačí jen pár vět,
abys vědel,
kolik problému ti chystá velkej svět.
Naše třída elavíc pár,
to náš chlív byl větší.
Když nám známky rozdával pán učitel,
i ředitel měl řeči, že to půjde
jenom chtít.

No a já už vědel sví,
že to zvládam s bídou,
tátúv krám, ten já dávno znám,
ale učení, to učení,
jen stěží na to já moc nejsem.

Přišla vojna zelená, chtěj mě učit střílet.
Nabíjet a zamířit, pak stisknou spoušť,
a jenom houšť
Tak vidíš, že to půjde, jenom chtít.

No a já už vědel sví,
že to zvládam s bídou,
tátúv krám, ten já dávno znám,
ale střílení, to střílení,
jen stěží na to já moc nejsem.

Běžel čas a já se bál, že nepoznám tou pravou,
Pak jsem v krámě prodával a najednou,
jsi přede mnou, jen stojíš,
tiše řekneš to sem já.

Najednou jsi vzpomínám, na pár slúvek z mládí,
a rázem vím, konec trápení,
když tě nesmělou, chci obejmout,
tak šeptáš na to já moc nejsem.